

De realiteit achter 50 procent CO2-reductie

Column
Frans Debets

Er wordt hard gewerkt aan het nieuwe klimaatakkoord. Tientallen deskundige vertegenwoordigers van maatschappelijke groeperingen zijn georganiseerd rond vijf thematafels om met uitgewerkte voorstellen te komen. De Nederlands ambitie is hoog: 49 procent CO2-reductie in 2030, ten opzichte van 1990.

Deze 49 procent is meer dan wat in Parijs werd afgesproken. Door voorop te lopen wil Nederland laten zien dat het de leiding kan nemen in de strijd tegen de klimaatverandering. Er wordt ook nog gelobbyd om de doelen van de Europese Unie te verhogen. Als dat lukt zal Nederland streven naar 55 procent.

Dat we de CO2-uitstoot willen reduceren is niet nieuw. Al sinds 1992 wordt er in VN-verband over gesproken. In de conferentie van de

Verenigde Naties in Kyoto in 1997 werden doelen afgesproken die sinds 2005 bindend werden voor de ondertekenaars. We zijn dus al 25 jaar bezig met dit thema.

De wereldwijde groei van de CO2-productie begon na 2000 te verminderen tot circa 3,5 procent en na 2006 zakte het verder tot 1,8 procent. Maar vorig jaar nam het groeipercentage weer toe, vooral door de economische opleving.

In 2017 werd de recordhoeveelheid van 32 miljard ton CO2 uitgestoten. Landen als de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk en Japan verminderden de uitstoot van CO2. Maar Nederland ontbreekt in dat rijtje. In het eerste kwartaal van 2018 groeide onze CO2-productie zelfs met 2,5 procent ten opzichte van 2017. De klimaatakkoordonderhandelaars zullen dus snel iets

moeten bedenken om de groei te beëindigen en de gewenste reductie op gang te brengen.

De eerste berichten gaan echter vooral over de dingen die níét zullen gebeuren: de beloofde groot-schalige opslag van CO2 in de bodem; hardhandige ingrepen in de landbouw; snelle sluiting van alle kolencentrales.

Het is de vraag wat er dan wél zal gebeuren. Op internet worden allerlei ideeën van betrokken burgers uitgewisseld: koken met een hooikist; de warme truiendag; tochtstrips en deurdrangers aanbrengen; korter douchen.

Je zou dat als een bewijs kunnen zien van de grote betrokkenheid en zelfredzaamheid van de burgers. Je kunt ook concluderen dat men geen idee heeft van de enorme omvang van wat er moet gebeuren. Wat moet je doen om de CO2-uitstoot te halveren? Al het wegverkeer volledig stil leggen levert totaal 15 procent CO2-besparing op. De energiebedrijven, de waterbedrijven én de afvalverwerking volledig CO2-vrij

Je kunt ook concluderen dat men geen idee heeft van de enorme omvang van wat er moet gebeuren

maken, levert nog eens 30 procent CO2-reductie op. We zijn dan bijna op de helft, maar dan is Nederland wel volledig ontwricht.

Intussen verlopen de maanden en pompt Nederland elke maand 15 miljoen ton CO2 in de atmosfeer. We weten best dat het roer heel drastisch om moet, maar we doen het niet. We kunnen het de regering of de grote bedrijven verwijten, maar privé doen we er ook niks aan.

Hoe realistisch is het dan te veronderstellen dat we de CO2-uitstoot binnenkort wel kunnen reduceren? Zou het niet verstandiger zijn te accepteren dat de ambitieuze doelen niet haalbaar zijn en te komen met wél haalbare ambities? Zo'n uitspraak is op dit moment politieke zelfmoord, dus dat zal niet gebeuren. Daarom blijft iedereen herhalen dat Nederland binnenkort de leiding zal nemen in de CO2-reductie. Binnenkort, echt waar.

▶ Frans Debets is deskundige op het gebied van duurzame energie